

Бог у трьох особах: Духовна Одіссея

444

σπειρημα (speirema), Змія-Котушка

σ200

π 80

ε 5

ι 10

ρ100

η 8

μ 40

α 1

444

«Я відкрию свої уста в притчі:

Я буду вимовляти темні приказки давнини».

- - Псалом 78:2

Аполлос сів на міжконтинентальний літак Lufthansa в міжнародному аеропорту Сан-Франциско в день літнього сонцестояння. Літак граціозно злетів у повітря, як лебідь, з розпростертими крилами високо злетів у небо. Аполлос дивився зі свого маленького віконця на затоку, що відступає, сім мостів якої перетягнули змішані океанічні та прісні води між густонаселеними берегами. Він намагався уявити собі величезну долину, яка існувала там до того, як піднялися води наприкінці попереднього льодовикового періоду просунулися в регіон, щоб створити панораму кліматичних змін у ландшафті.

Коли літак досяг найвищої висоти 33 000 футів, Аполлос відкинувся на спинку крісла й заплющив очі. Він розмірковував про події за попередні три тижні, починаючи від подорожі в мальовничі Йосеміті, закінчуючи шаленими пошуками своєї нареченої Софії, а кульмінацією — знаменний візит з адептом Сальваторе Д'Аурою. Його життя різко

змінлося на гірше, ніби доля втрутилася і змінила природний річковий хід його майбутнього. Усі його плани змінилися, і тепер навіть його кар'єра в університеті опинилася під загрозою; він попередив кафедру філософії, що повинен залишити країну з місією, щоб врятувати свою викрадену наречену. Він не знав, коли повернеться з Афін і куди ще йому потрібно було поїхати, щоб повернути Софію додому.

Єдиною щасливою подією, яка повернула посмішку на обличчя Аполлоса, було виявлення його нотаток, які він використав для написання рукопису про Аполлонія Тианського. Він потягнувся правою рукою до кишені своєї світлої вітровки і запевнив себе, що приніс свій компактний блокнот. Він витягнув його й гортав сторінки. Він залишив ксерокопії всіх сторінок надійно замкненими в його нещодавно придбаному сейфі в банку. Він був радий, що злодії не заглянули в нижню праву шухляду з різними речами, де він зберігав свій блокнот.

Тепер Аполлосу довелося спробувати точну реконструкцію викраденого рукопису. Він відкрив спіральний блокнот, який приніс із собою для завдання, яке поставив перед собою, летячи до місця призначення, і почав писати те, що писав раніше:

«Життя Аполлонія Тианського», опубліковане в 217 році нашої ери грецьким софістом (професором) на ім'я Флавій Філострат, розповідає історію грецького філософа-аскета, який жив у першому столітті загальнохристиянської ери. Біографія цього відомого вчителя і мандрівника по світу була написана, щоб довести світові, що Аполлоній був не чаклуном чи чарівником, а натхненним Богом мудрецем і реформатором.

Проте філософа, який шукає мудрості, який дотримувався заповідей мудреця Піфагора, дотримуючись вегетаріанської дієти та цнотливого життя, пізніше письменник на ім'я Ієрокл порівняв із християнським спасителем. Саме тоді церковний єпископ Євсей написав апологетичний трактат, у якому спростував твердження, що християни зобразили свого рятівника за життям Аполлонія, чудотворця. З тих пір підводне змагання між християнським рятівником і піфагорійським філософом змусило розумні уми уважніше дивитися на обидві історії, а нерозумні уми відкидати одну чи іншу як чарівника чи мага, або, що ще гірше, як підробку, або виготовлення.

У цій дисертації будуть досліджуватися можливості того, що історії християнського Спасителя, відомого як Ісус Христос, і філософа Аполлонія з Тіани переплітаються, і що третій персонаж дає підказки та відповіді на те, як вся біблійна історія першого століття нашої ери (Anno Domini, «у рік Господній») була побудована та складена як драматистерія. Цим третім персонажем є дуалістичний Шаул/Павло з Тарсу, якому приписують бути апостолом християнства, але його життя та подорожі майже крок за кроком проходять паралельно з життям і подорожами Аполлонія.

Історія життя Аполлонія починається з його народження в грецькому місті Тіана, Каппадокія поблизу міста Нігде, що в сучасній Центральній Анатолії в Туреччині. Згідно з легендою, перед його народженням його матері з'явилася поява стародавнього морського бога Протея, яка оголосила, що дитина стане втіленням вічно мінливого пророчого морського божества. А в годину сприятливого пологів зграя лебедів танцювала і співала на лузі навколо сплячої матері, а громовержий від Зевса, як казали, зійшов і піднявся, не впавши на землю. Точна дата народження залежить від того, на яке джерело спирається: ті, хто пов'язує народження Аполлонія з Ісусом, називають дату 4 року до н.е. (Цю дату дає д-р Раймонд Бернارد); ті, хто пов'язує народження Аполлонія з Шаулом/Павлом з Тарсу, дають дату 2 року нашої ери (або 756 рік Риму, тобто 756 років «ab urbe condita», тобто від заснування Риму); одне джерело вказує на дату 16 лютого 2 року нашої ери (Відкрита античність, Дж. М. Робертс).

Будучи молодим студентом, Аполлонія привезли в Тарс у віці 14 років, щоб вивчати риторику та загальну літературу та філософію. Після цього він переїхав до міста Еги, щоб вивчати медицину та мистецтво зцілення в храмі Асклепія. Він також засвоїв філософію Платона та Епікура, але був схильний слідувати піфагорійській системі. Тож у віці 16 років він прийняв спосіб життя Піфагора, дотримуючись вегетаріанської дієти, щоб очистити свій внутрішній простір від хвороб і відточити свій розум; і він відмовився від вживання вина, тому що прагнув зберегти душевну рівновагу і очистити ефір у своїй душі. У цей період свого життя він також вирішив носити лише лляний одяг, відмовляючись від усіх продуктів тваринного походження, і дозволив своєму волоссю та бороди відростати довго. [Примітка: Тарс у Кілікії — нібито місце

народження та домівка Шаула/Павла з Тарсу. За збігом обставин Шаул покинув Тарс у віці 14 років, щоб продовжити вивчення талмудики в Єрусалимі з рабином Гамаліїлом. Це означало б, що Шаул покинув Тарс незабаром або одночасно з тим, як туди прибув Аполлоній.]

Слава Аполлонія зростає, оскільки його робота в храмі Асклепія давала зцілення хворих. Він вилікував п'яницю, яка страждала від водянки, навчив його висушувати хворобу; навіть бог зцілення Асклепій направляв пацієнтів на консультацію до мудрого Аполлонія. Він мудро віддавав правосуддя пацієнтам, які зверталися з проханням, відмовляючись від багатих жертв злих і приймаючи тих, хто приходив із чистим сумлінням; щоб продемонструвати мудрість богів, він навчив таку молитву: «О боги, дайте мені те, на що я заслуговую». (Книга 1, Розділ 11).

У 20 років, коли помер батько, він особисто поховав його біля могили матері, а потім розділив майно зі старшим братом. Свою частку майна Аполлоній віддав родичам, які потребували, і залишив собі лише невелику суму, яку згодом використав на оплату витрат на дорогу. Це був поворотний момент у його житті, оскільки Аполлоній вирішив залишитися неодруженим до кінця свого життя, незважаючи на те, що він відрізнявся своєю красою та розумом. При зрості шести футів і вазі приблизно 180 фунтів його тіло демонструвало тверду і сильну мужність. [Примітка. Сімейний стан Шаула/Павла записано як неодружений. 1 Коринтян 7:8.]

У віці 21 року Аполлоній поклав себе на велике завдання (передбачене піфагорійською дисципліною) дотримуватись п'ятирічного заклинання абсолютної тиші, щоб навчитися стримувати язик, контролювати емоції та покращувати пам'ять. Дотримання такого тривалого періоду мовчання було передумовою для посвячення в таємниці розуму і душі, які мудрець Піфагор розвинув у школі, яку він заснував у Кротоні в Південній Італії майже за п'ять століть до Аполлонія.

Протягом п'яти років мовчання, протягом яких він проживав переважно в римських провінціях Памфілії та Кілікії (середземноморський регіон Туреччини), Аполлоній спілкувався в основному за допомогою знаків рук і голови або за допомогою письма. Після закінчення терміну

мовчання він поїхав до Антіохії (у провінції Сирія), де відвідав храм Аполлона, розмовляв зі священниками про традиційні форми священних обрядів і запропонував реформи там, де, на його думку, вони були потрібні. Саме тут, в Антіохії, він навчав обов'язку філософа (або шукача мудрості), який полягав у сході сонця, щоб поговорити з богами, а потім з авторитетом говорити про істини, які були передані розуму. Це також було в Антіохії, де він зробив багато навернених, які йшли за ним і розмовляли з ним, як з оракулом, який знав, що він говорив. [Примітка: Антіохія стає місцем у Новому Завіті, де учні або віруючі вперше були названі християнами (Дії 11:26), хоча це слово вживається лише тричі в Біблії. Антіохія також є базою, з якої біблійний Павло здійснює свої «місіонерські» подорожі.]

У віці 27 років Аполлоній вирішив піти по стопах свого духовного наставника Піфагора і вирушив до Індії, куди «ведуть мене мудрість і боги». (Книга 1, розділ 18) По дорозі через Вавилон, у стародавньому місті Ніневії, він знайшов довічного супутника на ім'я Даміс, який став вірним попутником і автором мемуарів Аполлонія. [Примітка: у біблійній версії Демас, який сильно звучить як Даміс, переставляючи позицію голосних, є співробітником, який в кінці кінців покидає Павла. 2 Тимофія 4:10] Оскільки Аполлоній прямує до Індії в пошуках мудрості, Шаул/Павло як релігійний фанатий прямує до Дамаска (кодова назва вигнання у Вавилоні, Амос 5:27), щоб переслідувати церкву, що історично посилається на до есеїв та інших дохристиянських сект.

У Вавилоні Аполлоній зустрівся з волхвами і був посвячений ними в халдейські таємниці, що стосувалися священного вогню внутрішньої природи посвяченого, завдяки якому душа в одну мить стає вмістилищем вогняного тіла світла. . Мудрість волхвів з магією зірок і ворожінням про магічні властивості рослин, мінералів і тварин була передана Аполлонію, щоб поповнити його скарбницю знань про природні сили, що діють у Всесвіті. Вавилонський цар надав Аполлонію верблюдів і провідника, який подружився з мудрецем і навіть намагався обдарувати його подарунками. Але король Вардан незабаром зрозумів значення частоті молитви Аполлонія: «О боги, дайте мені мати мало і нічого не мати». (Книга 1, розділ 33) Отже, влітку 31 року нашої ери Аполлоній і Даміс наблизилися до кордонів Індії, коли вони прямували

через гори Гіндукуш. У віці 29 років він перетнув річку Інд і прибув у Таксилу (поблизу сучасного міста Равалпінді), місто царя Фраота.

Аполлос почув оголошення пілота про те, що літак готується до спуску до Франкфурта в Німеччині, де він пересадиться на рейс до Афін, Греція. Аполлос відклав свої нотатки та блокнот і спостерігав, як сучасний лебідь приземлився на злітно-посадкову смугу. В аеропорту він сів на борт Olympic Airways 737; він помітив логотип із шести переплетених кілець олімпійського типу на хвостовій частині літака. Хоча насправді на олімпійському прапорі було п'ять взаємопов'язаних олімпійських кілець, Olympic Airways мала шість кілець різних кольорів, які представляли шість континентів, куди летіли авіакомпанії (п'ять олімпійських кілець представляли п'ять континентів, враховуючи Америку як один континент).

Після того, як літак піднявся на небо, Аполлос заплющив стомлені очі й уявляв довгоочікувану зустріч із Софією. Він візуалізував її прекрасне обличчя і дивився в темні очі, сповнені любові та мудрості. Він намагався передати їй ментальне повідомлення: «Ми скоро знову будемо разом». А потім він заснув.

Аполлос відчув, як його астральне тіло відокремлюється від земних причалів і злітає в небеса – у царство богів, – де його орлина свідомість була здатна візуалізувати світи внизу. Його свідоме око спостерігало за подорожжю Аполлонія країною за річкою Інд, у королівському палаці Таксила (стародавній буддистський навчальний центр), де король Фраот просто помірковано розважав свого товариша-філософа, розділяючи вегетаріанські страви. і обговорюючи переваги філософії, «найбожественнішого з досягнень людини». Він спостерігав, як Аполлоній у своєму соболиному філософському плащі піднімається вранці і виконує свою годину відданості під східні енергійні промені сонця, і він слухав, як мудреці розповідають про пророцтві якості тверезого розуму, який пив лише чисту воду, щоб підтримувати раціональний засіб для ворожіння.

Аполлос завис над краєвидом, що розвивався, коли Аполлоній покинув місто Таксилу, яке було поділено на вузькі вулиці нерівномірно, як в Афінах. Відкрився новий пейзаж, коли Аполлоній на верблюді переправився в район Пенджабу, «країну п'яти річок», через рівнину, де Олександр Македонський воював Пор і вершники на слонах. Він

перетнув річку Гідраот (нині річка Раві) і прийшов до віктаря Олександра до дванадцяти грецьких богів і богинь біля річки Гіфасіс (нині річка Сатледж), межі імперії Олександра.

Аполлос піднявся до олімпійських висот коли він тягнувся за драконом мудрості, що постійно піднімається. Аполлонія метою було досягти таємничого замку мудреців у регіоні Кашмір у подібних до Олімпу Гімалаях. Пагорб приблизно такої ж висоти, як афінський Акрополь, був місцем, де Аполлонія зустрічали індійські брахмани, які левітували над земними турботами і могли стати видимими чи невидимими за бажанням. Передбачення або передбачення богоподібних господарів охопили сторінки часу, оскільки вони знали минуле життя Аполлонія, а також його теперішнє життя, від того, що він був лощманом єгипетського судна до того, що він був філософом у пошуках найвищій регіоні існування. Майстри передали Аполлонію свою мудрість про природу космосу, включно з концепцією п'яти елементів (земля, вода, повітря, вогонь, ефір), що становлять тіло чоловічо-жіночого живого всесвіту, а також природу астрономії та ворожіння, завдяки чому душі зірок взаємодіють з душами людей.

Аполлос спостерігав і слухав, як різноманітна флора і фауна з'являлася в його свідомості. Він спостерігав, як мудреці купаються в природному джерелі води, і він слухав, як майстри розповідають про магичні камені з таємничою силою і розповідають легенди про міфологічних тварин, таких як грифон (священний сонцю) і фенікс (символ довголіття). Аполлос продовжував керувати своїм свідомим астральним тілом-розумом, поки Аполлоній покинув висоти богів у Гімалаях і спустився на кораблі вниз по річці Інд до стародавнього Егіпту ("Червоного") моря (нині Аравійське море).

Останнім зображенням, яке побачив Аполлос, перед тим як його астральне тіло було втягнуто назад у фізичне тіло, як повітряного змія на нитці, було прибуття Аполлонія в грецьку Іонію (західне узбережжя Малої Азії на Егейському морі), в місто Ефес, де його вітали шанувальники, які чули про його легендарні подорожі через рупори оракулів. Аполлос знав, коли бачив, як згасають обривки його усвідомленого сну, що Аполлоній буде подорожувати поруч із Афінами, прибувши восени в пору таємниць. Аполлос почув, як пілот оголосив про прибуття Olympic Airways (Олімпійський рейси) в міжнародний аеропорт Афін.

В аеропорту Аполлос сів у експрес-автобус E95 Syntagma Square зі своєю середньою валізою та рюкзаком. Він забронював номер у готелі «Гермес», який був за декілька хвилин ходьби від автобусної зупинки «Синтагма». Спочатку він думав зарезервувати номер у готелі «Адоніс», але вважав, що пов'язувати його з Адонісом, грецьким богом, який був одним із вмираючих і зростаючих рятівників міфології, було б поганою ознакою. Тому замість цього він обрав Гермеса, оскільки це було грецьке ім'я Меркурія, бога мудрості, якого Аполлос шанував як керівну інтуїцію, яка приведе його до Софії.

Він пішов до свого готелю туристичного класу в літню спеку 80 градусів, з валізою в одній руці та картою Афін в іншій. Вулиця Аполлоноса була за кілька кварталів неправильної форми від автобусної зупинки в центрі міста. Це було в історичному центрі Афін – у районі Плака, який був найстарішим і наймальовничішим кварталом міста. Він також був у декількох хвилинах ходьби від Акрополя, де Аполлос сподівався возз'єднатися з Софією.

Коли Аполлос прибув на вулицю Аполлоноса, 19, він зареєструвався на стійці реєстрації, а потім попрямував до своєї бюджетної кімнати з двома ліжками на шостому поверсі. Свій зошит і нотатки він ретельно сховав у фальшиве дно у своїй валізі, яку придбав з метою забезпечення безпеки. Він вийшов на власний балкон, щоб побачити обмежений вид на околиці. Потім він наважився піднятися на дах, щоб побачити більш широкий вид на район Плака з його тавернами, ресторанами, музеями, магазинами, соборами та житловими будинками. Аполлос повернувся на південний захід, і його серце майже зупинилося, коли його очі побачили бездиханий вид на чудовий Парфенон на вершині вапнякової скелі з плоским верхом, що піднімався на 512 футів над рівнем моря. Він спостерігав, як західне сонце кидає свої промені на вісь схід-захід 90-метрової скелі, акрополь або «високе місто». Завтра, напередодні літа, він сподівався зустріти Софію на вершині того священного місця.

Рано вранці, поки сонце готувалося зійти і сяяти своїми життєдайними сонячними потоками на місто з семи пагорбів, Аполлос обійшов 1000 футів завдовжки овальну коричневу скелю до західного входу. Він швидко подолав плавний схил вгору природною стежкою і чекав біля

воріт, поки відкриється каса. О восьмій годині Аполлос пройшов крізь Бейльські ворота, піднявся кількома скелястими сходами і піднявся через Пропілаї, грандіозний вхід із доричними колонами, що відкривав храмовий комплекс на вершині священної скелі.

Коли Аполлос вийшов крізь останні двері Пропілаїв і вийшов на відкрите місце, він стояв у страху, коли був вражений величним храмом із білих мармурових колон праворуч від нього – Парфеноном, храмом Діви. Його серце калатало в грудях, коли він інтуїтивно відчув важливу подію, яку він уявляв уже деякий час, – побачення своєї коханої нареченої. Він підійшов до західної сторони храму завширшки 101 фут, який мав вісім доричних колон висотою близько 34 футів; потім він пішов уздовж північної сторони довжиною 228 футів, яка мала сімнадцять колон. Він подумки підрахував, що колись було 46 колон, які підтримували храм Афіни. Він продовжував ходити навколо всієї будівлі, повз вхід до храму зі східної та південної сторони, поки не переконався, що 46 колон підтримують симетричну будівлю, яка була завершена за 15 років у 438 р. до нашої ери.

Аполлос дивився на будь-які ознаки Софії. Він глянув ліворуч і праворуч, продовжуючи оглядати пам'ятки Акрополя та того, що колись було містом і фортецею на пагорбі. Він зупинився біля руїн Ерехтейона, який був побудований на честь легендарної битви Афіни і Посейдона за володіння містом. Він згадав, як читав, що Посейдон вдарив свій тризуб у скелю, щоб змусити текти морську воду, щоб місто стало великим морським містом із сусіднім морським портом Пірей, тоді як Афіна виростила на цьому місці оливкове дерево, щоб зробити оливки основним продуктом сільського господарства греків. Афіна була обрана переможницею змагань і богинею-покровителькою міста, яке на її честь названо Афінами.

Парфенон закликав Аполлоса ввійти, і він передчував, що може зустріти Софію в інтер'єрі архітектурного дива розміром 100 x 230 футів. Аполлос намагався не звертати уваги на риштування, що були встановлені для масштабної реставрації храму та його колон, спустошених часом і стихією. Він проголосив молитву, піднявшись сімома кам'яними сходишками й увійшовши в дім Афіни через східний вхід: «О, Афіно, царице Егіді, захисти мене від біди і веди мене до моєї коханої Софії».

Коли Аполлос увійшов у целлу (центральну частину) периптерального храму під відкритим небом, він відчув, як у його черепі наростає величезний тиск, ніби в його мозку крутиться вихор енергії. Він подивився на землю і побачив, що стоїть у неглибокому прямокутному басейні з водою. Перед ним замаячило зображення статуї із золота та слонової кістки, а біля його ніг у відбивній воді мерехтіла жіноча голова. На якусь частку секунди йому здалося, що він упізнав обличчя Софії на відображеному зображенні, але, піднявши очі вгору, він зрозумів, що дивиться на відображення 40-футової статуї незайманої богині Афін.

Здавалося, що статуя хризелефантини (зроблена із золота та слонової кістки) розмовляла з ним. Обличчя кольору слонової кістки, здавалося, загадково посміхалося йому, ніби хотів сказати, що вона рада передати мудрість, якої він шукав. Міфологічні фігури грифона та сфінкса на її шоломі дивилися зверху на шукача прихованих світів. Егіда (нагрудник) із своєю вражаючою змією, що оточує голову Медузи, захищала невимовні таємниці від профанів і передавала таємниці богині лише чистим серцем і розумом. Мініатюрна статуя Ніки в витягнутій правій руці Афін обіцяла Перемогу переможцю Я. У лівій руці Афіна тримала щит, який стояв на підлозі вертикально, а на внутрішній поверхні щита була згорнута змія.

Змія у щиті глянула на Аполлоса своїми гіпнотичними очима. Аполлос спочатку відсахнувся, побачивши форму рептилії, але потім був зачарований її нескінченним рухом вісімки. І тоді він почув у своїй свідомості тихий голос Афін: «Мудрість можна знайти в Змії».

У цей точний момент голова Аполлоса, здавалося, розкололася, наче сокира була встромлена в верхівку його черепа, і він відчув, як його розум злетів до олімпійських висот богів. Він відчув, що завис між небом і землею, і його очі дивилися прямо в прикрашені коштовностями блакитні очі богині, яка обійняла Аполлоса своєю гостротою розуму і передала свою мудрість його інтелекту. Він був захоплений її вічним джерелом мудрості, який, здавалося, перетікає з її величезного розуму в його нескінченно дрібний розум, як каскади водоспадів від найвищих гір до найнижчої долини.

Коли Аполлос оговтався від свого приголомшливого бачення Афіни, він побачив Софію, яка стоїть перед ним, саме з того простору, де він вічну мить тому бачив богиню.

-----X X X X X X X-----

Джошуа вийшов із Храму Гробу Господнього у напівпригніченому стані. Зображення його душевного переживання в каплиці Адама бомбардували його внутрішню істоту, викликаючи дезорієнтацію. На даний момент він знав лише те, що йому потрібно піти від своєї туристичної групи і відправитися туди, де він міг би побути на самоті.

Він виявив, що йде Віа Долороза у східному напрямку, повз традиційну Хресну дорогу в зворотному порядку. Він пройшов із опущеною головою повз колону біля входу до коптського монастиря, де Син Людський упав втретє. Його думки все ще були зосереджені на його власних невдачах у минулому, коли він маневрував повз зустрічних паломників, які плавною процесією рухалися повз грецький православний монастир, де на стіні був вирізьблений рівносторонній хрест із вписаними літерами ІСХСНІКА, що проголошує Ісус Христос як Переможець. Питання про долю людини тяжко тиснуло на його душу, коли він проходив друге місце, де Людина Скорботи впав під вагою хреста, який мав нести: «Скільки разів людина повинна впасти, перш ніж вона звільниться з колеса народження і відродження?» — думав він собі. Він на мить глянув на греко-католицьку церкву, де легендарна історія про шовкову вуаль Вероніки зберегла пам'ять і відбиток обличчя рятівника. Він продовжував ліворуч, коли Хресна Дорога повернула і звернула до Мусульманського кварталу. Він розмірковував над значенням напису імені Симоні Кіреней, хрестоносця, на архітраві дверей францисканської каплиці; йому було цікаво, чи може хтось полегшити той тягар, який він відчував. У маленькому ораторії, де Син зустрів Матір, він промовив молитву про Божественну допомогу. Він пройшов повз каплицю вірменсько-католицького патріархату, де вперше впав Син Людський, і повернув праворуч до місця, де залишки римської арки вшановували гуманістичний вислів Пілата: «Ось людина». Коли Джошуа нарешті прибув до монастиря Бичування, де колись стояла сумнозвісна

фортеця Антоніо, він більше не міг терпіти болю. Він зламався і заплакав.

Коли Джошуа вийшов зі Старого міста Єрусалима через ворота Святого Стефана, його обличчя було вологим. Він був повністю занурений у приниження, яких він зазнав від своїх співвітчизників у своєму минулому житті. Каміні продовжували закидати його свідомість, і вперше в його нинішньому житті Джошуа зрозумів, що згадувати минулі життя не варто.

«Ієшуа, чому ти плачеш?» тихий дрібний голосок промовляв у глибинах розуму Джошуа.

«Біна, мій дорогий ангел», — сказав Джошуа крізь сльози та ридання. «Я намагаюся зрозуміти біль і страждання, які завдає людству життя за життям».

«Випробування й лиха схожі на життєві бурі, після яких приходять веселка і обіцянка кращого життя на сонці», — сказала Біна своїм заспокійливим голосом.

«Але чому біль має так боліти, і чому страждання мають продовжуватися життя за життям?» — запитав Джошуа. Його обличчя скривилося від муки, що відбивала муки його душі.

«Дозвольте провести вас у паломництво на священну Оливну гору», — сказала Біна. «Вам потрібно вивчити деякі уроки, і вам потрібно розрізняти швидкоплинні відчуття ефемерного тіла та безсмертної сутності душі».

Джошуа слідував за підказками Бінаха через Єрихонську дорогу до підніжжя Оливної гори. З іншого боку дороги Джошуа йшов до розвилки по дорозі, яка йшла ліворуч до гробниці Діви Марії. Коли він спустився сорок вісім кроків до темної внутрішньої частини печерної церкви, він відчув, як ніби спускається в підземний світ, темний і таємничий світ шеолу.

"Ти зараз входите в утробу матері-природи", - м'яко вдихнув Біна у внутрішнє вухо Джошуа. "Марія, як і первісна Єва, є каналом, через який

з'являється фізичний світ; вона є священною посудиною, через яку народжується розумне життя».

Джошуа думав, що він дитина, яку ведуть до її походження. Він повільно ступив праворуч через затемнену церкву до саркофага, який стояв під куполом скелі. Він заглянув всередину саркофага і побачив, що він відкритий, а всередині нічого немає.

"Немає жодного тіла, яке могло б містити експансивну природу Матері", - пояснив Біна. Незважаючи на те, що вона народжує все фізичне життя, віддаючи себе, вона залишається порожньою. Ось чому вона залишається Дівою".

Джошуа не був упевнений, що розуміє пояснення Біни. Вся проблема для нього залишалася загадкою. Він вийшов з Елладської православної церкви Успіння, думаючи про парадокс життя і смерті, життя після життя. Він йшов по єрихонській дорозі, через ворота в сад з восьми стародавніх оливкових дерев, і до церкви Агонії (Муках), встановленої в біблійному Гефсиманському саду.

"Ваше тіло - це сад, в якому знаходиться дерево життя, і дерево виробляє масло, яке рухається по всій нервовій системі, помазуючи все ваше тіло світлою речовиною", - сказала Біна, її враження наповнюють його розум зображеннями. Він уявляв собі оливкові гілки з сріблястими зеленими листям, що робить його тіло справжньою обіцяною землею оливкової олії та меду.

Він підійшов до триарочного входу в церкву і подивився на барвисту мозаїку в трикутній області над великим порталом (тимпанум). Його очі були звернені до образу Стародавнього дня, права рука якого пропонувала мир, а ліва рука тримала кам'яну табличку з написом грецькими літерами ΑΩ (Альфа і Омега – початок і кінець); Під табличкою був Син Божий, символічно з'єднуючи Триєдину Верховну Істоту і людство. Він намагався прочитати латинський напис під мозаїкою: "PRECES SUPPLICATIONESQUE SUM CLAMORE VALIDO ET LACRIMIS OFFERENS EXAUDITUS EST PRO SUA REVERENTIA". Голос у внутрішньому вусі пролунав з пам'ятними словами: «Підносячи молитви і благання з сильним криком і сльозами, він був почутий через своє благоговіння».

Ідіть всередину", - сказала Біна, чий голос він навчився підкорятися.

Джошуа увійшов в напівтемний інтер'єр фіолетового кольору і відразу відчув, як ніби день перетворився на ніч. Печаль, яку він пережив раніше в той же день на Віа Долороза, повернулася до його душі, коли він подивився на похмуру синю зоряну стелю, яка була побудована у формі дванадцяти куполів. На нього спустилося холодне самотнє почуття, і він більше не відчував теплої присутності свого ангельського Біна. Наближаючись до передньої частини церкви, він помітив кам'янисту масу в оточенні залізного вінка, який мав форму тернового вінка.

"Скеля мого спасіння", - підголосив Джошуа, пригадуючи слова з Пісні Мойсея. Слабке світіння, здавалося, випромінювалося зі священної скелі, як ніби приховані сонячні промені простягалися через скелю, одухотворяючи її і перетворюючи її з сирої матерії в горезвісну Скелю Віків, генеративну силу, властиву природі.

Джошуа відчув значення образів на фресці, намальованій над віттарем, який стояв за священною скелею: агонія Сина Людського (стоячи на колінах біля підніжжя скелі), коли він молився про чашу земного досвіду і страждань, щоб передати його, представляла ту ж земну агонію, яку кожна душа пережила, коли зіткнулася з ув'язненим тілом матерії. Джошуа згадував біблійну історію про Сина Людського, який тричі молився, щоб чаша померла від нього, і тричі він знайшов своїх трьох учнів сплячими. Джошуа знову відчув, як сльози на його очах з'являються, коли його душа співпрацювала зі стражденною долею людства.

"Не плачте", - знову почув він солодкий ангельський голос Біни. Це частина божественного плану, щоб людина вийшла за межі плоті та її обмежень і піднялася до божественності, ставши Сином Божим. Ось що показує верхня частина картини, бачите?" Джошуа подивився на верхню частину напівкруглого фрески і побачив Сина Людського, що вознісся на небо.

Джошуа відчув себе відсвіженим у своєму розумі і душі, коли вийшов з Церкви Народів (Церква Агонії - Муках), і вийшов у світло дня. Він повернув праворуч і продовжив свій похід вгору по Оливній Горі.

"Вас чекає приємний сюрприз", - сказала Біна, коли вони підійшли до Російської православної церкви Святої Марії Магдалини, подолані сімома позолоченими куполами у формі цибулі. «Ця церква приховує одну з таємниць езотеричних вчень про Марію Магдалину».

Вони увійшли в церкву, наповнену пахощами, благоговійно, не сказавши ні слова. Єдине видиме світло прийшло від заповнених маслом ламп і свічок. Кілька сестер жіночого монастиря виконували свої священні обов'язки в пишному інтер'єрі триповерхової будівлі.

"Це містичні наречені Христа", - прошепотів Біна в сприйнятливую свідомість Джошуа. «Вони присвятили своє життя в рабстві і наслідуючи Святій Нареченій, прикладом чого є Марія, первісна змова Господа.»

Джошуа дозволив чарівним словам висіти над його враженим розумом, коли він стояв перед красиво вирізаним чисто білим мармуровим іконостасом, східним православним розділом, який відокремлював молитовний зал від внутрішнього святилища. Він чарівно дивився на ікони, які були схожі на картинні вікна в священний архетиповий світ, і був вражений семиархуючим дизайном іконостасу, який одночасно нагадував йому про дизайн менори і сім центрів енергії в людському тілі.

"Подивіться на велике арочне полотно над іконостасом", - прошепотів Біна.

Очі Джошуа рухалися вгору до величезної вертикально відображеної панорами жінки в довгому білому халаті, що показує римському імператору яйце червоного кольору.

"Це прекрасна сцена, чи не так?" - запитала черниця, яка була повністю одягнена в звичку чорної черниці.

"Так, це так", відповів Джошуа, здивований, почувши такий м'який жіночий голос.

"Я бачив, як ви захоплюєтеся Богоматері, і я думала, що ви хотіли б почути історію, що стоїть за картиною", - сказала черниця з безтурботним поглядом на її старіюче обличчя.

"Я хотів би почути це", - відповів Джошуа з посмішкою на обличчі.

«Наша східна традиція говорить нам, що після того, як Марія Магдалина стала свідком воскресіння Нашого Господа, вона не тільки розповіла учням про побачене, але й поїхала до Риму, щоб поговорити з імператором Тиберієм про несправедливість, яку наш Спаситель зазнав від рук Понтія Пилата, прокуратора. Коли вона сказала імператору, що Учитель воскрес, він сказав Богоматері, що людина не здатна воскреснути з мертвих. Вона взяла яйце з сусіднього обіднього столу і використовувала яйце, щоб пояснити воскресіння нового життя з закритого тіла, схожого на гробницю. Імператор сказав їй, що людина не може більше повернутися до життя, ніж яйце в її руці може почервоніти. І дивом яйце в руці Богоматері почервоніло, щоб продемонструвати реальність воскресіння. Це те, що ви бачите на картині».

"Спасибі за цю чудову історію", сказав Джошуа. "Тепер картина виглядає для мене більш реальною." Джошуа збирався простягнути руку і покласти руку на плече черниці на знак вдячності за історію, коли черниця зробила крок назад, щоб не дати Джошуа доторкнутися до неї.

"Не чіпай мене", суворо дорікнув черниця. «Хіба ви не знаєте, що не можете доторкнутися до черниці, яка пообіцяла не дозволяти чоловікові торкатися її фізичного тіла?»

"Мені шкода", - вибачився Джошуа. "Я цього не знав. Я тільки намагався подякувати вам".

Черниця обернулася і пішла, не сказавши іншого слова.

"Вони серйозно ставляться до своїх обітниць", - прошепотів Біна. "Пам'ятаєте, що я сказав про їхню роль Святої Нареченої? Ну, тепер ти сам бачив, що я маю на увазі".

"Так, я бачу, але я все ще не розумію, що ви мали на увазі, коли ви сказали щось про Те, що Марія є дружиною Господа", - сказав Джошуа, коли йшов до виходу.

"Це таємниця досконалої людини, яка відновила чоловічі та жіночі атрибути свого буття в досконалій єдності та гармонії", - пояснив Біна. «Марія як дружина і супутниця Господа уособлює жіночий аспект, а

Христос уособлює чоловічий аспект. Існує приказка: вони стануть одним цілим. Це твоя андрогінна істота. Майбутня ідеальна людина».

Джошуа розмірковував про значення слів Біни, коли вийшов з монастиря і попрямував далі вгору по пагорбу. Його розум намагався зрозуміти концепцію занепалих чоловіків і жінок, що піднімаються разом в унісон як андрогінна істота. Чи може це бути прихід майбутньої раси людей? Питання згоріло в його голові, коли він наблизився до невеликої церкви ліворуч.

"Це традиційне місце, де Син Людський плакав над руйнівними силами, які збиралися спуститися на Єрусалим, місто Боже", - сказала Біна, дивлячись на будівлю у формі сльози під назвою Dominus Flevit (Господь плакав). «Він також думав про храм свого тіла, який збирався страждати від розчинення.»

Джошуа мовчки думав про останні часи міста, країни, імперії, цивілізації, епохи і людини. З'явилось відчуття неминучої загибелі і смутку, яке супроводжувало такі думки. Джошуа не любив зациклюватися на таких думках. Він продовжував підніматися на гору.

Він прийшов до воріт, які привели до гробниць пророків Огія, Захарія і Малахії, останніх трьох пророків Старого Завіту. Він пригадав, як читав їхні оракулярні заяви про прихід визволителя, Месії, який відкриє нову епоху. Він спустився до печери, освітленої свічками, навколо якої були похоронні ніші. Якимось чином душа Джошуа все ще була важко навантажена всіма переживаннями дня, і він відчував себе втомленим і збентеженим. Він хотів знайти місце для відпочинку втомленої голови і сну.

"Трохи далі, і ми будемо на вершині гори", - закликала Біна. Її голос був лише миттєвою втіхою.

Вони дійшли до церкви Патера Ностера (Отче наш), де Учитель навчав своїх учнів, як молитися. Вони увійшли в залізні ворота монастиря.

«Отче наш, що на небесах», – молився Джошуа, дивлячись на серію декоративних панно, що містять всю Господню молитву. "Прийде Царство Твоє". Він почув голос Біни, який нагадував йому, що Царство Небесне було всередині нього.

Він йшов по склепінчастій об'єднаній доріжці і намагався прочитати написи молитви різними мовами. Він був емоційно зворушений барвистими керамічними табличками, які вистилали стіни з білого каменю. 140 молитов по всьому подвір'ю, здавалося, відлунювали зсередины панелей на різних мовах світу.

"Твоя воля буде виконана на землі, як це на небі", - молився Джошуа, дивлячись на латинську панель, і його очі зосередилися на лінії: "Fiat voluntas tua sicut in caelo et in terra".

"Як вище, так і нижче". Біна завжди, здавалося, додавала своє інтуїтивне сприйняття до того, що намагався зрозуміти його розум.

"Іешуа, ти готовий піднятися на вершину гори?" запитала Біна, коли вони поверталися на головну дорогу до вершини.

Джошуа кивнув своєю згодою, коли він повернув праворуч і приступив до своїх останніх кроків до 2640-футової вершини Оливної гори (також відомої як Джабал аль-Тур, гора вершини). Він повернувся в останній раз, щоб озирнутися на Старе місто; набагато нижче він побачив Левові ворота (Ворота Святого Стефана), через які він вийшов, і ліворуч він побачив прекрасні Золоті ворота, які були замуровані вгору. За закритими подвійними ароочними воротами, північний портал яких був відомий як Ворота Покаяння, а південний портал називався Ворота Милосердя, знаходився чудовий золотий купол Скелі на Храмовій Горі. Перед месіанськими воротами, через які пророкували Месії повернутися в Судний день, стояли кладовища, що простягалися вгору по схилу Гори Олівет, з душами, які чекали воскресіння мертвих.

"Він також був відомий як Ворота Вічного Життя", - сказала Біна. "Здається, що немає видимих ознак входу через ці ворота, але для тих, хто шукає, вони знайдуть, і для тих, хто стукає, буде відкрито".

Слова Біни вразили акорд у свідомості Джошуа, і він відчув, що очі його душі трохи відкриті, виявивши світло, що сяє з корони його голови.

Останні кроки на вершину вапнякового хребта довжиною 2 милі з півночі на південь, з його чотирма вершинами, опинилися в каплиці Вознесіння. Для міста семи пагорбів Оливна гора була найсвятішою. Джошуа заплатив воротареві невелику суму грошей, і він пройшов через ворота

до стіни з'єднання, що огорожує кам'яну восьмикутну каплицю. У купольній каплиці він подивився на закриту скелю на підлозі, яка, як кажуть, була відображена слідом воскреслого Господаря незадовго до того, як він вознісся на небеса.

Джошуа відчув себе настільки втомленим в той момент, що підійшов до внутрішньої стіни Вознесенської каплиці, сів схрещеними ногами на кам'яній підлозі і сперся спиною до твердої кам'яної стіни. Він закрив очі і заснув, відключивши свої чуттєві сприйняття до зовнішнього світу і включивши астральний сенсорний механізм свого внутрішнього світу.

Через кілька хвилин після того, як він дрейфував спати, ефірна істота променистого світла злегка постукала Джошуа по центру корони і сказала: "Вставай, Ісхуа". Ісхуа піднявся з тіла фізичної плоті і в потойбічну свідомість. Царська фігура підняла праву руку з витягнутою долонею і сказала: "Мир вам".

Ісхуа відчув, як вал золотого світла вдарився об верхню частину голови, як спис, і спустився через хребетну колону до дев'яти сегментів крижів і куприкової області. Здавалося, що світло запалює червоне полум'я в темній нижній печері хребта, і серпантинна сила відкочується і почала підніматися через сім нервових гангліїв (чакр) його прямостоячого стрижневого хребта. Полум'я стало жовтим, а потім синім, коли воно швидко розійшлося в сім разів по всьому сорока дев'яти священних нервових центрах його полум'яного дерева життя. Все його внутрішнє тіло освітлювалося вогненним безбарвним світлом, як ніби це було місто.

"Хто ви?" Ісхуа зумів слабо озвучити, коли йому нарешті вдалося встати віч-на-віч з небесним первосвященником, у якого в лівій руці був квітучий стрижень посвячення.

"Я Мелхиседек, король Салема, ієрофант Великих Таємниць", - говорив королівський первосвященник. Його довгий синій халат, здавалося, відображав зірки і сім священних планет на небесах, а зодіакальне кільце сузір'їв оточувало дно мантії. Ісхуа миттєво побачив у своєму розумі фотографію, на якій Мелхиседек і Аврам зустрілися біля стародавнього міста Єрусалима. Він бачив Аврама, Батька багатьох народів, який походив з Халдеї (центру стародавніх таємниць), отримавши вищу форму посвячення від царя праведності.

"Візьміть, з'їжте цей хліб, речовину фізичного життя", - сказав Мелхиседек, поширюючи матеріалізоване зерно пшениці на Ієшуа, який переживав насіння і відчував, що його життєва сила регенерує його тіло. "Візьміть, випийте це вино, речовину астрального життя", - сказав адепт ініціатор, поширивши матеріалізовану чашу плоду виноградної лози на Ієшуа, який випив нектар богів і відчув, як духовна сила циркулює по всьому його кровотоку; він відчув духовну інтуїтивність, що виявляється в його кровоносній системі, і він побачив, як його кров'яна лінія простягається до нескінченності. "Візьми, поглинай цю оливкову олію, речовину душі", - сказав один з безсмертних, поклавши краплю олії на лоб Ієшуа вказівним пальцем і благословивши його проникливістю безсмертної душі людини.

Мелхиседек помістив стрижень посвячення біля ніг Ієшуа, і стрижень перетворився на змія, згорнутого. Коли змії відколовся, він скинув свою стару шкіру, залишивши її позаду біля ніг Ієшуа. Яскравий змії рухався по колу навколо Ієшуа, схопивши ротом свій хвіст і утворивши вічне коло.

"Будь мудрим, як змії", сказав Melchizedek. "Він залишає своє старе тіло позаду і перетворюється на нову істоту; так само, як і ваш старий шар шкіри відкидається, і ви воскресаете в духовну істоту, як і я. Коли ви піднімаєтеся до центру свого буття, ви стаєте тим, ким ви завжди були: безсмертною душею, яка не має ні початку днів, ні кінця життя.

Ієшуа подивився вниз одним оком своєї душі на викинуте фізичне тіло, яке притулялося до кам'яної стіни Вознесенської каплиці. Якимось чином цей смертний кадр здавався віддаленим і непотрібним, як хризаліс, який служив своїй меті і відкидається, коли метелик з'являється.

"Я не те смертне фізичне тіло, яке вмирає і минає", - сказав Ієшуа, чия свідомість була піднята за межі простої свідомості тіла. Я безсмертна душа, яка без народження і нескінченна, без початку і кінця.

У той точний момент самореалізації Ієшуа бачив своє божественне «Я» як блискучу зірку, що спалахує, як нова галактика, і випромінює своє космічне світло по всьому Всесвіту.

"Ласкаво просимо в скарб світла", - сказав Мелхиседек, регент Світла, чие завдання возз'єднати маленьке світло безсмертного «Я» Ієшуа з великим світлом нескінченного вогняного колеса Всевишньої Самогенеруючої Істоти було завершено. Ієшуа вступив до ордену Мелхиседека, братства священиків, які були царями вічного центру свого буття.

"Центр містить, як безформне насіння, все, що було, є і буде", - сказав Мелхиседек. Ієшуа побачив невелике насіння, у формі мініатюрного білого яйця, в витягнутій правій руці первосвященика. Невелике насіння випромінювало імпульс енергійного білого світла, яке проміньалося одночасно в обидві грані.

Коли Ієшуа підняв єдине око своєї душі і подивився на Мелхиседека, він побачив, як ніби в дзеркалі віддзеркалення власного «Я». Обидва вони були одягнені в білий халат, який охопив їх сонячне тіло світла.

"Ви будете предтечею і відкривачем божественного світла в людстві", - оголосив Мелхиседек.

Слова Мелхиседека лунали в камерах розуму Джошуа (Ісуса Навина), коли він відчував, як його астральне тіло повертається до свого земного житла: «Ви будете предтечею і відкривачем божественного світла в людстві».

----- X X X X X X X -----

Павло наблизився до жінки, яка стояла під фініковою пальмою. Він побачив, що у неї високе, струнке тіло, а її довгі тресси граціозно висіли на вузьких плечах. Біля її ніг був від'єднаний стебло дати з скупченнями фініків, що лежали на килимку з пальмового волокна. Поруч з фініковим стеблом знаходився кошик, сплетений з пальмових листівок.

Коли Павло підійшов ще ближче, він міг відчутти, що щось не так. Ашера тримала її обличчям до землі, і він чув, як вона слабо ридає. На даний момент він відчував себе ніяково, думаючи, що він порушує її приватне

життя і право залишитися на самоті. Але якимось чином він хотів поділитися її особистим смутком. Він навмисно перетасував свої босоніжки на пустельній землі, щоб зробити гучний звук, щоб попередити її про те, що він наближається.

Ашера швидко повернула обличчя в бік небажаного порушення. Павло бачив сльози, що котилися по її збентеженому обличчю.

"Хто ти?" Ашера сердито викреслила. "А що ви хочете?"

Павло зупинив кілька кроків від Ашери. Він побачив схвильований погляд на її почервоніле обличчя.

"Я Шаул, брат Фібі", - сказав Павло, сподіваючись отримати доступ до її серця, згадавши ім'я своєї сестри. "Моя сестра розповіла мені про вас, і я хотів зустрітися з вами і поговорити з вами."

"Як ви можете переконатися самі, я дійсно не в настрої говорити в цей момент", сказала Ашера, намагаючись витирати сльози з її обличчя з рукавом її довгого світло-синього халата.

Ашера нахилилася і прикинулася зайнятою роботою над кластером дат, вибираючи стиглі темні дати і акуратно поміщаючи їх в кошик. Вона залишила зелені фініки на стеблі дозрівати.

"Мені шкода, якщо я турбував вас у невідповідний час", - вибачився Павло. "Я думав, що можу надати співчутливе вухо і вислухати ваші проблеми. Тобто, якщо б ви довіряли мені".

"Я навіть не знаю, хто ви насправді", сказала Ашера. "Для мене ти зовсім незнайомець. Чому я повинен довіряти вам?" Вона подивилася йому в очі з пронизливим поглядом. Він був приголомшений її відвертістю.

"Фібі сказала мені, що ти дочка первосвященника, і я також колись цікавився священством", - сказав Павло. Він не був упевнений, що він просувається вперед з плачучою жінкою, яка намагалася задушити ридання, які періодично піднімалися з її грудей. "Моя сестра також сказала мені, що ви тікаєте від залицяльника, і я хочу знати, що сталося. Я був змушений приїхати сюди і поговорити з вами».

Ашера не відреагувала на Павлові успіхи. Вона продовжувала підбирати стиглі фініки і акуратно поміщати їх в кошик. Павло присів поруч з нею і почав допомагати їй вибирати стиглі дати і робити саме так, як вона робила. Вони працювали разом кілька хвилин, а потім Ашера порушила тишу. Вона перестала ридати, і вона витирала останні сльози з її обличчя з більш сухим рукавом.

"Мені шкода, що я така груба, - почала вона, - але у мене були проблеми з чоловіками та їх потяг до мене все життя. Я не можу допомогти, якщо я красива, і вони тягнуться до цієї краси. Але глибоко в моєму серці я така ж, як і будь-яка інша жінка".

«Так, ви дуже красиві, – зізнався Павло, – і я можу зрозуміти, як люди вас приваблюють». Він помітив зміну її справедливого кольору обличчя, як рожевий рум'янець текла по її обличчю.

"Ви так люб'язно сказати, що," сказала Ашера, "але я сподіваюся, що ви не схожі на інших чоловіків, які просто говорять, що, тому що вони хочуть мого тіла".

Тепер прийшла черга Павла почервоніти. Він не міг зізнатися їй, що починає відчувати приплив енергії і приплив крові до свого приватного члена. Він був трохи сором'язливий, щоб зрозуміти, що така емоція може пронестися по його тілу так швидко, навіть без будь-яких свідомих зусиль. Думка про жіночність Ашери змусила його усвідомити, наскільки він людина, з тими ж бажаннями, що й інші люди.

"Я думаю, що це в природі чоловіків, щоб бути притягнуті до краси жіночого тіла", сказав Павло, намагаючись звучати філософськи з цього питання. "Наш творець виліпив нас з бажанням розмножуватися, і наш природний імпульс полягає в тому, щоб шукати партнера, який би відреагував на це природне бажання".

"Я знаю, - сказала Ашера, - і жінки мають таке ж природне бажання лежати в стані спокою, поки не прокинулися від члена чоловічої статі. Однак я вирішив, як і ваша сестра Фібі, що жити цнотливим життям допомагає контролювати ці природні спонукання для вищої мети.

"О, ні, не ви теж", сказав Павло в роздратуванні. «Але чому б вам відмовитися від природної мети, заради якої творець створив ваше

жіноче тіло, щоб бути партнером у творчому процесі і принести нове життя в світ? Яка неприродна причина змусить вас засудити причину вашого існування?»

"Просто тому, що жінки мають фізичний механізм для народження дітей, не означає, що ми були створені тільки для цієї мети", - сказала Ашера. «Наша внутрішня істота також прагне до вищого і глибшого союзу з вищим духовним я.»

"Отже, ви вибрали цнотливість над материнством?" запитав Павло відверто.

"Так, у мене є", сказала Ашера. "Після всього мого негативного досвіду з людьми і їх спокусливих хитрощів, я більше не хочу, щоб ними маніпулювали їх брехня і сильні увертюри, щоб підкорити моє тіло."

"Що сталося у вашому житті, щоб привести вас до цієї точки?" Запитав Павло. Він був збентежений раптовим усвідомленням того, що вона відкинула його.

"Тримайтеся за хвилину, і я скажу вам", - сказала Ашера, коли вона вказала на молодого чоловіка, який прямував у їхньому напрямку з іншим великим кластером дат, над яким вона працювала. Він помістив зрізаний стебло на килимок біля її кошика, не сказавши ні слова. Він несхвально подивився на самця, з яким вона змовилася, а потім повернувся і пішов, щоб піднятися на сусідню жіночу пальму, щоб зрізати ще один стебло дати. Павло з цікавістю спостерігав, як молодий чоловік використовував мотузку з пальмових волокон, щоб піднятися крок за кроком вгору по жіночій долоні. При собі у нього була ще одна мотузка, яку він використовував, щоб повільно опустити зрізаний стебло на землю.

"Історія мого життя в основному оберталася навколо роботи мого батька в храмі", - почала Ашера. "Він брав мене з братом Олександром до храму з раннім віком, тому що мати померла, і за мною не було за ким доглядати. Там я гралася з кількома іншими дітьми. Зрештою мені дозволили вивчати священні сувої, тому що я зацікавилася вивченням релігійних питань. Однак, коли я подорослішав і почала дорослішати, священики та інші чоловіки в храмі почали дивитися на мене з пожадливістю в їхніх очах. Мій батько намагався попередити мене про

ту хтиву природу, яка приховувалася в серцях і умах людей, орієнтованих на тіло. Він розповів мені, що коли дівчата досягають фертильного віку, то їх організм змінюється і починає переростати в соковитий плід, який чоловіки хочуть підібрати і скуштувати для себе. Він розповів мені історію дерева пізнання добра і зла в Едемському саду, щоб проілюструвати свою точку зору. Однак він завжди підкреслював той факт, що спокуса - це те, проти чого потрібно протистояти і боротися, що він ілюстрував історією Самсона і Далілі. Він сказав, що Самсон потрапив у біду, тому що він не міг протистояти Далілі, і він, нарешті, втратив свої сили і зір після того, як вона спокусила його. У мене склалося враження від мого батька і з єврейських сувої, що вони завжди звинувачували жінку в тому, що вона спокусниця, в той час як я завжди відчувала, що це був чоловік, який був переслідувачем і спокусником. Принаймні, так завжди виходило для мене весь час. Я ніколи не переслідувала жодного чоловіка. Вони завжди гналися за мною.

Нарешті, коли один зі старших священиків у храмі намагався силою взяти мене в один прекрасний день, я пообіцяла собі, що якщо Бог визволить мене від його злого наміру, я піду за цнотливим життям. Милосердно, я не заподію шкоди, і я присвятила себе цнотливому життю, про яке мені розповів мій брат Олександр. Він познайомив мене з Ессенесом, і я почала слідувати їхнім вченням про збереження священного насіння. Однак мій батько дозволив нареченому судитися зі мною; Мій батько не вірив у вчення Ессена. По суті, він наполягав на тому, щоб я вийшла заміж за молодого священика, щоб я викинула свої дурні ідеї з голови і стала фертильною жінкою і народила дітей, як це була створена жінка. Мені було дуже боляче, коли він сказав мені це, і він наполіг на тому, щоб я заручилася зі священиком, який мені зовсім не подобався. І тому я попросила Олександра допомогти мені втекти сюди, особливо після того, як я дізналася, що рада може засудити мене до життя рабського підпорядкування людині, яку я не любив, і життя, якого я не хотіла

Ашера зупинилася у своїй історії. Кошик був повний, і їй потрібно було відвезти кошик в табір для обробки.

"Ви можете піти зі мною або почекати тут, якщо хочете", сказала Ашера. "Я повернуся через деякий час після того, як спорожню кошик".

"Я почекаю тут", сказав Павло. Він хотів почути решту її історії, і він не хотів, щоб його бачили на публіці з дочкою первосвященика. Люди можуть отримати неправильну ідею, подумав він.

Павло спостерігав за Ашерою, коли вона граціозно ходила однією рукою, балансуючи кошиком стиглих дат на голові. Вона рухалася з такою турботою і рівновагою, що жодна дата не впала з повного кошика. Після того, як він більше не міг її бачити, Павло прогулювався до джерел, води яких живили глибокі корені фінікових пальм. Він озирнувся на високу долоню, під якою він мав розмову з Ашерою. Він помітив, що в ньому все ще є деякі кластери дат, що звисають з нижніх листків; Він також помітив, що досить багато стебел дати були відрізані. Він зрозумів, що вони сиділи під жіночою долонею.

Павло неквапливо прогулювався біля води. Раптом він зупинився мертвим на своїх слідах. Там, прямо перед ним, був згорнутий змій. Очі змія загіпнотували його, і він не міг рухатися. Він був занадто наляканий, щоб втекти, і він відчував, як ніби змій тримав його в її силі.

Він міг чути шипіння змії, яка була сажі чорного кольору з жовто-помаранчевою смугою з кожного боку.

Павловий розум почав йти в штопор, і він відчував, як ніби він падає в прірву. Темна діра, здавалося, поглинула його і засмоктала в інші області. Шипляча змія встала вертикально і подивилася йому прямо в очі. На частку секунди він думав, що дивиться в глибокі очі Ашери, чий проникаючий погляд проколов його до внутрішньої душі.

Спалах електричного болта блискавки влучив у лобову частку його мозку, і він думав, що ось-ось піддасться своїй тілесній немічці і впаде на землю. Однак тверда хватка заворожуючої сили змія тримала його вертикально. Він відчув приплив енергії, що тече через хребет, від тазової області до черепа.

Змія, здавалося, передавав думки і образи в мозок Павла. Телепатичний зв'язок виявив образ прекрасної жінки, яку Павло миттєво визнав Ашерою. Потік енергії миттєво збільшився в оргазмічних спазмах через його генеративні органи, прагнучи звільнитися від інтенсивного тиску, який накопичився в цій області. Павло хотів простягнути руками і обійняти хтивий образ Ашери,

який зазіхав на його нижній мозок. Він хотів спробувати аромат, який випромінювався з її привабливої і солодко-пахучої м'якоти. Відчуття тепла пронизло все його тіло, коли він відчував потребу в тому, щоб тіло Ашери піднялося в його фізичному члені.

Він почав безконтрольно трястися, ніби в його тілі відскакувала гарячкова хвиля. Він відмовився від думки, що репродуктивний потяг мав такий лютий утримався на його розумі. Він намагався вирватися з спокусливого образу, відштовхуючи розпечене тіло Ашери своїми спитнілими руками.

Звивиста сила серпантинової енергії, здавалося, проникла через тонку нитку в області крижів Павла, і він відчув, як випромінююча сила, складена як нитка через голку в центральний хребетний канал в області попереку. Павло відчував, як його свідомість спіралі вгору, залишаючи світ заплутування з чуттєвим задоволенням у своїх генеративних органах, піднімаючись до областей вищого розуму.

Пульсуючий потік спинномозкової рідини, здавалося, виблискував, як молочно-біла річка снігу, випромінюючи електричними хвилями через заклепки нервів, що виходять від спинномозкової системи. Мудрість циркулюючої серпантинної сили керувала свідомістю Павла через область серця, де нова всеосяжна форма любові згорнула його душу, як руки матері, що кинула свою новонароджену дитину. Потім він піднявся далі по сходах еволюції хребта в область горла, ворота до вищих центрів мозку.

А потім побачив це: срібний басейн з рідиною з райдужними кольорами, що випромінюються у всіх напрямках від центрального ядра. Басейн, здавалося, світився ефірним світлом, і з нього виходив океанічний гул у стійких ритмах. Світло стало сліпучим сплеском золотої енергії, і Павло відчув, що весь його мозок і тіло задушені сяючим світлом.

Він відчував, що в його свідомості відбулася трансформація. Захоплене відчуття піднялося від підшви ніг до корони голови. Він відчув, як ембріон нової людини виходить з басейну в порожнині шлуночка в його мозку. Здавалося, що народилася суперсвідома істота, оточена електричною силою, яка випромінювала фіолетові іскри в її аурі.

Раптом різкий біль вразив його кісточку куприка, і міцне зчеплення сильно притиснулося до задньої частини шиї. Павло кричав про допомогу, коли одночасно відкрив очі. Там перед ним стояла Ашера однією ногою на хвості змії, а іншою ногою на голові змії.

"Ти в порядку?" запитала Ашера, з блиском в її очах. "Я бачила, як ти стояв тут скам'янілим від страху від нешкідливого змія, і я побіг сюди так швидко, як мігла." Ашера випустила змію, і вона закинулася в очерет біля води.

"Боже мій!" — вигукнув Павло. «Тепер я знаю, що воскресіння мертвих справжнє. У мене було одкровення про себе як про відроджену істоту з тілом світла. Це було просто неймовірно!»

Павло був не в собі від захоплення. Радісний вираз омив його обличчя. Він хотів обійняти Ашеру, передати їй щастя. Насправді, Ашера інтуїтивно відчула бажання Павла, і вона обійняла його в знак привітання. Вона вітала його в лоні віруючих Шляхом Ессеїв.

«Ти божественна людина», — сказала Ашера після того, як вона вивільнилася з тривалих обіймів. «Вам було показано, до чого інші прагнуть роками».

«Я хотів би назавжди залишатися в такому стані екстазу», — сказав Павло, очі якого дивилися в небо.

«Я чула про Ессея на ім'я Баннус, який готує посвячених до постійного стану екстатичного відродження», — сказала Ашера.

«Де я можу його знайти?» — запитав Павло із нетерпінням.

«Вам доведеться запитати нашого старійшину, Елайджа (Іллягу)», — сказала Ашера. «Він знає, де мешкає відлюдник Баннус».

Church of All Nations - tympanum -- Inscription under

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

555

επιθυμία (epithumia), Бажання

ε 5

π 80

ι 10

θ 9

υ ...400

μ 40

ι 10

α 1

555

«Ми говоримо Мудрість Божу в таємниці,
навіть приховану Премудрість,
яку Бог призначив перед світом на нашу славу».
- - I Коринтян 2:7